

Haderslev-artiklerne

2007

Indledning

I foråret 2006 udfoldede der sig i de kirkelige medier en voldsom diskussion om Den augsburgske Bekendelse. Den augsburgske Bekendelse er det dokument, som de lutherske kirker fremlagde i Augsburg i 1530 som udtryk for, hvad det efter deres opfattelse var, den kristne tro handlede om.

Diskussionen i 2006 i Danmark handlede blandt andet om, hvorvidt bekendelsen skulle gøres mere ”spiselig” i vores nutid, eller om den ordret skulle fastholdes, fordi den udgør et historisk dokument. Men dybest set handler en sådan diskussion om et mere væsentligt spørgsmål: Hvad er det, vi tror på?

Denne diskussion førte til, at Biskop Niels Henrik Arendt bad nogle af Haderslev Stifts præster om at udarbejde et forslag til, hvorledes bekendelsens ord kunne udtrykkes i 2007, således at det, der tales om, når det gælder kristendommen og troen, bliver mere tydeligt.

Dette arbejde fremlægges nu i ”Haderslevartiklerne 2007”.

Udtrykket ”Haderslevartiklerne” stammer fra en række tros-sætninger, som Hertug Christian lod skrive i 1528 og som indførte reformationen i Haderslev-Tørning Len – altså inden han som kong Christian d.3 indførte reformationen for hele Danmark i 1536. Meningen med Haderslevartiklerne var, at de skulle give retningslinier for, hvordan man tænkte kristendom og ikke mindst hvordan man skulle fejre gudstjeneste efter de nye lutherske tanker. Fælles for de ”gamle” og de ”nye” Haderslevartikler er altså, at de begge ønsker at sætte ord på kristendom og kirke ind i tiden.

Der er således ikke tale om, at der er udarbejdet en ny trosbekendelse. Men der er gjort forsøg på at sige noget om, hvordan en moderne bekendelse kan lyde med afsæt i Den augsburgske Bekendelse. Dette er i sig selv en vanskelighed, for i vores dagligdag står alt til diskussion, en bekendelse søger derimod at fastholde, at noget ikke står til diskussion.

En af de udfordringer som vores tid byder kirken er, at vi igennem de seneste årtier har gjort op med troen på autoriteter. Det er først og fremmest den enkelte, som bestemmer, hvad der er godt og ondt, og det er langt henad vejen også den enkelte, som afgør, hvad der er sandt, og hvad der ikke er. Om noget ”fungerer for mig” eller ”siger mig noget”, er det væsentligste kriterium for om noget tillægges en mening eller værdi. Det har i vores aktuelle sammenhæng til følge, at det at tale om Gud, treenigheden og andre af kristendommens nøglebegreber er blevet om

muligt endnu vanskeligere end før. I den situation må vi fastholde, at en samtale om troen er nødvendig, således at enhver af os ikke lukker sig inde med hver vores mening og tro.

Når vi i kirken taler om bekendelse, siger vi, at hvert enkelt menneske ikke står alene med sin tro. Troen er min, men den er tillige et fælles anliggende, og de fælles udsagn om troen er en del af vores gudstjeneste, og dermed en bekendelse. Det er just det særlige ved det, der siges i kirken: Selv om ingen autoriteter i 2007 er givet på forhånd, så vover vi at påstå, at der findes en autoritet, som vi kalder Gud.

I 1530 blev der indkaldt til en rigsdag i Augsburg i Sydtykland, hvor der skulle tales om religion. For Reformationen i kirken var ved at blive til, under inspiration af Martin Luther.

De tilstedeværende på Rigsdagen skulle gøre rede for deres tro for at holde sammen på det tyske kejserdømme og Kirken og undgå splittelse. Derfor blev der udarbejdet en bekendelse, hvori det, der blev anset for den evangeliske troslære var beskrevet.

Denne bekendelse skulle så fremlægges for kejseren. Den 25. juni 1530 blev det færdige skrift oplæst for kejseren, og dermed var Den augsburgske Bekendelse blevet til. Dette skrift er sammen med de tre oldkirkelige bekendelser og Luthers lille Katekismus, det officielle bekendelsesgrundlag for den lutherske kirke, og dermed også for folkekirken.

Haderslevartiklerne 2007 rummer en tolkning af Den augsburgske Bekendelse, hvor der anvendes nye ord for at nå frem til en nutidig forståelse af, hvad vores forfædre mente med det, de sagde for 477 år siden. Når vi nu anvender nye ord om troen, så fortæller det, at kirken er levende, og at vi i kirken mener noget og tror på noget i 2007. Kirken er ikke et museum.

Når vi læser, hvad vores forfædre sagde om troen og skal tale om det i dag, så vil det, vi siger, altid være udfordret af den nutid, vi lever i, og af de samfundsmæssige, moralske og religiøse spørgsmål, der er oppe i tiden.

Derfor er det nødvendigt at tale om en dogmatisk udvikling. En udvikling af kirkens dogmer, uden at de forandres i deres essens. Vi er nemlig nødt til at sige noget andet i dag for at sige det samme, som blev sagt af vore fædre for mange år siden. Formuleringerne omkring, hvem Gud er, er blevet dannet op igennem historien, igennem tider med forskellige verdensbilleder og med forskellige kulturelle

strømninger, og derfor er det vores opgave at finde de formuleringer, som hører vores tid til. Noget har forandret sig, noget forbliver det samme, men ordene vi bruger om det, er anderledes end de ord, der blev brugt før i tiden.

Den augsburgske Bekendelse er blevet til i en bestemt kirkelig og politisk situation. Haderslevartiklerne er skrevet ind i en helt anden situation, nemlig den nutid, vi er midt i. Derfor er kun de dele af Den augsburgske Bekendelse taget med, som forekommer mest relevante. Desuden har vi indføjet elementer, som vi savnede. Det er ikke hele den kristne tro, der her behandles, men der er givet et bud på, hvorledes der i de enkelte menigheder kan føres samtaler om den kristne tro. Derfor er artiklerne efterfulgt af nogle spørgsmål. Disse spørgsmål kan drøftes i menighedsråd, på sognemøder, i studiekredse etc, alt efter hvad der forekommer mest naturligt.

Der er endvidere angivet steder i Bibelen, hvor der kan arbejdes videre med spørgsmålene i bibelkredse og studiekredse.

Leif Arffmann
Anne Andersen Dolmer
Peter Østergaard Jacobsen
Inge Lindhardt Mikkelsen
Kjeld Claudi Rasmussen
Jan Unold
Lone Vesterdal

Om troen

Tro er en tillid til Gud – og ofte er troen ligesom at vandre på dybet og vide, at Gud holder hånden under mig. Troen vil livet igennem veksle med tvivl. Tvivl er som en skygge, der altid følger troen, snarere end en modsætning.

I troen forandrer vi ikke vores liv, men venter, at Gud forandrer livet for os som en konkret erfaring i dagligdagen. Den forandring hedder syndernes

forladelse, kødets opstandelse og det evige liv. Derfor kan tro heller ikke adskilles fra håb og kærlighed.

For den som tror er der intet andet endegyldigt end kærligheden fra Gud, sådan som Jesus Kristus har vist os den. Den kristne tros anledning, indhold og mål er altid Kristus.

Denne tro kommer ikke af os selv. Vi får den givet af Gud.

Oplæg til samtale:

- 1 Hvad tror du på?
 - a. Kan du formulere tre vigtige punkter i din tro?
 - b. Tror du på horoskoper? Numerologi?
- 2 Hvordan kommer din tro til udtryk i din hverdag?
- 3 Har troen ændret sig gennem dit liv?
- 4 Flytter troen bjerge eller flytter bjerge tro?
Virker tro? Ind imellem virker vores livsvilkår som bjerge. Hvad gør livsvilkår ved vores tro?

Læs også:

Lukasevangeliet 24, 13-35
Matthæusevangeliet 14, 22-33.

Om den treenige Gud

Gud er én, men Guds væsen kommer til udtryk på tre forskellige måder, der samtidig udgør en levende enhed: Treenigheden.

Derfor bekender vi Gud:

- som Skaberen (Faderen) som både er i verden og som samtidig er mere end verden. Skaberen er grunden til at der findes liv og at vi er skabt til fællesskab med Gud og med hinanden.
- som Sønnen, Jesus Kristus, der som sand Gud fødes ind i verden som sandt menneske, og sætter kød og blod på Guds vilje til at dele vilkår med os i tid og rum – i historien og verden.
- som Helligånden – der også kunne kaldes Guds hukommelse; Gud glemmer os ikke. Ånden blæser liv i os og

er nærværende i fællesskabet med den enkelte i hverdagen og i gudstjenestens fællesskab omkring Jesus Kristus.

Gennem disse tre udtryk er tanken om det guddommelige som det evige, det historiske og det aktuelle og nærværende bundet sammen.

Den kristne tro står og falder med troen på den treenige Gud. Om den kristne og den ikke-kristne med forskellige udtryk bekender troen på den samme Gud, kan mennesker ikke afgøre. Men Gud er Gud, uanset hvad vi tror.

Som kristne har vi verden fælles med mennesker, der har tro, traditioner og livssyn, som kan være uforenelige med vores. Men vi anerkender, at den tros- og tankefrihed, som vi ønsker for os selv, også gælder for alle andre.

Som kristne må det være vores opgave at komme vores næste i møde og samtidig forkynde Jesus Kristus.

Oplæg til samtale:

- 1 Overvej forholdet mellem de videnskabelige teorier om universets, verdens og livets opståen, og den bibelske forestilling om verden som Gudskab. Hvilke konsekvenser får det for synet på verden, os og andre?
- 2 Overvej om videnskabens svar og det bibelske bud på livets opståen udelukker hinanden, som viden i forhold til tro. Eller om de supplerer hinanden – som forskellige forklaringer på, hvad livet og verden er, og hvorfor de er.
- 3 Kan vi lære noget af andre religioner?

Læs også:

Johannesevangeliet 1, 1-18.

Om Jesus

Gud møder os i verden og i historien som Jesus Kristus. Igennem Jesu liv på jorden, har Gud vist os, hvem han er og hvad det sandt menneskelige er. Evangeliet om Jesus holder os fast på, at vi ikke kan lukke os inde og skabe hvert vores billede af Gud, men at Gud altid er konkret og har med hverdagslivet at gøre.

Evangeliet fortæller, at Jesus blev født af jomfru Maria og levede på jorden. Han betalte med sin død for det, vi

ikke kan betale – nemlig vores synd, og for det, som vi skylder Gud – nemlig vores liv.

Ved sin død og opstandelse overvandt han døden og forsonede os med Gud. Som opstanden blev han igen forenet med den Far, som havde sendt ham. Ved Helligånden er den opstandne nærværende for os ved gudstjenesten og i hverdagen, for at opmuntre os til glæde, og for at trøste og oplive os i sorg, når vi føler os glemte og forladte.

Oplæg til samtale:

- 1 Overvej tanken om mennesket som Gudskabt og frelst ved Jesus Kristus overfor de træk i moderne bevidsthed, der ser mennesket som sin egen herre, skaber og frelser.
- 2 I moderne kristendom vægtes Jesus Kristus som menneske ofte mere end Jesus Kristus som Gud.
I hvilket omfang er tanken om en skabende og styrende Gud (stadig) forståelig i og forenelig med moderne kristendom?
- 3 Overvej om kristendom uden tanken om en Skaber adskiller sig fra humanistisk etik og livssyn.

Læs også:

Johannesevangeliet kapitel 14, 1-14
Romerbrevet 3, 21-24 og 8, 1-11.

Om synd

Det er et eksistentielt vilkår ved menneskelivet at det at være et menneske også er at være en synder. Den grundlæggende synd består i, at vi i vores selvoptagethed ikke ser vores afhængighed af Gud, og at vi sætter os selv højere end vore medmennesker. De enkelte handlinger er symptomer på det vilkår og gennem dem bekræfter vi synden som en del af også vores historie.

Vi kan hverken overvinde synden ved

at handle os ud af den (ved konsekvent at gøre det rigtige) eller tænke os ud af den (gennem bestræbelsen på at udvikle os mod stadig større indsigt). Det er alene Gud, der kan tilgive vores synd.

Menneskets synd udspringer af den ondskab, hvis inderste årsag forbliver en gåde, men hvis følger ikke desto mindre er en realitet. Som mennesker skal vi ikke forklare det onde; vi skal forsage det.

Oplæg til samtale:

- 1 Giver beretningen om syndefaldet en forklaring på, hvor det onde kommer fra?
- 2 Overvej, hvad det vil sige at forsage det onde.
- 3 Er det rigtigt, at synden er et vilkår? Eller er det faktisk muligt at overvinde det onde ved konsekvent at gøre det rigtige og ved kun at tænke positivt?
- 4 Er synd og skyld overhovedet relevante begreber for mennesker i 2007?
- 5 Skyldes det onde en reel virkelighed (Satan) eller er det blot billedsprog om alt det, vi kalder ondt?

Læs også:

1. Mosebog 3
- Romerbrevet 5,12-13

Om retfærdiggørelsen

I kristendommen er retfærdighed noget der bliver givet til os – ikke noget der kræves af os.

Vi lever i en præstationskultur. Vi forstår i udpræget grad os selv og hinanden ud fra, hvad vi kan yde eller præstere. Vores værdi som mennesker lader vi afgøre af, hvad vi præstere. En sådan selvforståelse, som vi lader afhænge af, hvad vi er i egne og andres øjne, er synd.

I kristendommen forkyndes derimod, at Gud skelner mellem (adskiller ikke), hvad vi præstere og hvad vi er som personer. Der forkyndes endvidere at Gud, på grund af Jesu liv, død og opstandelse, ubetinget godtager – eller retfærdiggør – os, som personer, uafhængigt af vores præstationer. At se sig selv i det lys er at tro.

Oplæg til samtale:

- 1 Ovenstående hævder, at vi moderne danskere lever i en ”præstationskultur”. Er det en rimelig beskrivelse? Giv i så fald nogle eksempler herpå!
- 2 Betyder det der her er sagt, at al ydre handling/præstation for den kristne er overflødig?
- 3 Prøv at beskrive, hvordan handlinger/ præstationer (f.eks. politiske eller moralske handlinger) forholder sig til troen for den kristne!
- 4 Som beskrevet i artiklen, forkynder evangeliet Guds godtagelse af mennesket som person, uafhængigt af dets præstationer. Er det rimeligt at mene, at denne godtagelse bevirker at vi bliver bedre mennesker, eller er det mere rimeligt at mene, at det er hele menneskets situation der ændres (at mennesket nu er godtaget som den det er)? Udelukker de to opfattelser nødvendigvis hinanden?

Læs også:

Romerbrevet 3, Romerbrevet 4,5,
Galaterbrevet 2,16-21

Om kirken

Kirken er der hvor Guds skabende ord forkyndes, og hvor vi møder ordet om syndernes forladelse, som sætter os fri til at være det, vi er skabt til at være. Det enkelte menneske sættes i gudstjenesten ind i Guds sammenhæng gennem forkyndelse og fællesskabet omkring ordet, dåben og nadveren..

I kirken tales der om det evige, og det evige kan aldrig være tidssvarende. Samtidig er kirken på en gang solidarisk medspiller og modspiller ind i den tid og den verden, som den er en del af. Kirken er i bund og grund uden

magt, og bringer i sin magtesløshed ordet om den almægtige Gud videre.

Kirken er den lokale kirke henne om hjørnet, som vi kender fra vigtige begivenheder i vores liv. Kirkens rum er det anderledes rum, hvor vi kan komme og gå. Men kirken er mere end det. Der er noget, der binder kirken sammen. I folkekirken har vi en fælles salmebog, en fælles gudstjeneste og en fælles historie.

Som kirke er vi forbundet med kristne overalt i verden som udtrykker deres tro på forskellige måder, og som er fælles om at forkynde evangeliet.

Oplæg til samtale:

- 1 Det afgørende spørgsmål er: Hvorfor går jeg i kirke? Eller hvorfor går jeg ikke i kirke?
- 2 Går jeg ikke i kirke, fordi jeg har fundet svar på alle livets store spørgsmål og derfor ikke behøver mere?
- 3 Er den individualistiske kultur udtryk for dette, at vi intet kan have, som er fælles? Hvert menneske sin tro?
- 4 Vil jeg helst have, at kirken er den gæstfrie kirke, hvor jeg kan komme og gå, uden at nogen spørger mig hvorfor, eller ønsker jeg mig, at der bliver stillet spørgsmål til mig?
- 5 Skal der efter gudstjenesten være kirkekaffe eller kirkefrokost med diskussion om gudstjenesten?

Læs også:

Apostlenes Gerninger 2,37-47
1. Korintherbrev 12,14-27

Om dåben

Dåben er begyndelsen på et liv, hvor vi hører sammen med Gud. Dåben kan igennem livet hjælpe os til at holde fast i, at Gud holder fast i os.

Grunden til at vi døber er, at Jesus Kristus har befalet det. Det er Jesus Kristus som er den, der er aktiv i dåben, og som igennem Ordet og vandet lader den døbte få del i Helligånden, syndernes forladelse og evigt liv.

Vi lægger i dag stor vægt på vores valg, og derfor er der også i mange familier debat om, om børnene skal døbes. Dåben rummer en dobbelthed:

det er enten forældrene, der vælger om barnet kommer til dåb eller den voksne, som selv vælger at bede om dåb, men i dåben bliver det, vi har valgt, givet til os. Udøbte overgiver vi i Guds hånd i tillid til, at Gud har bundet os og ikke sig selv til dåbens handling.

Uanset om man døbes som barn eller voksen, er det den samme dåb.

I dåben bekræfter Gud, at han kender den døbte og kalder ham eller hende ved navn. Derfor er det både forældres og menighedens ansvar at hjælpe den døbte til at lære Gud at kende.

Oplæg til samtale:

- 1 I artiklen står der at menigheden har ansvar for at hjælpe med dåbsoplæringen. Hvordan kan menigheden gøre det?
- 2 Hvordan kan fællesskabet mellem døbte vise sig?
- 3 Er dåben en forpligtelse på hele trosbekendelsen?
- 4 Er dåben et magisk ritual, eller betyder livet og troen også noget?

Læs også:

Matthæusevangeliet 28,16-20, 1. Peters brev 1-3
Markusevangeliet 10, 13-16

Om nadveren

Når vi rækker vores hænder frem for at modtage vin og brød, så er det et tegn på nadverens væsen: Her kommer vi for at modtage Guds gode gaver. I nadveren skaber ordene, hvad de nævner. Så når det siges, at brødet er Jesu Kristi legeme og vinen er Jesu Kristi blod, så er han virkelig tilstede i brød og vin.

Det er Jesus Kristus som har befalet os at holde nadver for at huske på ham

og for at vi kan få forkyndt, at vores synd er overvundet. Måltidet skaber fællesskab mellem Jesus Kristus og den, som modtager ham i brødet og vinen – uanset graden af tro eller tvivl. Det giver også enhed med andre, som deler det fællesskab. I nadveren tager vi forskud på det himmelske måltid, hvor vi ligeværdigt modtager både næring, kærlighed og retfærdighed fra Gud.

Oplæg til samtale:

- 1 Som det er formuleret i artiklen handler nadveren om at modtage Guds gode gaver. Hvad kan afholde folk fra at gå med til alters?
- 2 Læs salmen: O, du Guds lam (DDS 439). Hvad betyder det at Jesus kaldes Guds lam?
- 3 Nadveren handler om krop: Vi modtager Jesu legeme og vi bliver selv en del af det fællesskab, som kaldes Kristi krop. Er kroppen en del af vores gudstjeneste? Hvordan fejrer vi gudstjeneste for det hele menneske?

Læs også:

- Johannesevangeliet 6,47-51, Matthæusevangeliet 26,17-29
1. Korintherbrev 11,26

Om skriftemålet

Ifølge evangeliet har vi alle del i Guds tilgivelse. Men vi kan have brug for at høre tilgivelsen sagt personligt til os, som en hjælp til at tro den. Den mulighed giver skriftemålet. Skriftemål og tilsigelse af syndernes forladelse kan både finde sted som en del af en mere uformel samtale og som et fast ritual i gudstjenesten.

I skriftemålet får vi tilsagt syndernes forladelse. Selvom ordene siges af et menneske, må vi høre dem som sagt af Gud. At bekende sine synder og at få tilsagt tilgivelsen personligt kan ofte

være en hjælp til at turde tro på at tilgivelsen virkelig gælder.

Skriftemålet kan fastholde både at vi handler, så vi gør os skyldige over for andre mennesker og overfor Gud – og at tilgivelsen netop handler om at Gud i Kristus befrier os fra skyld.

Skriftemålet må aldrig blive betingelse for tilgivelsen, eller en tvang. Skriftemålet afhænger ikke af, at vi får sat ord på hver enkelt synd. Det centrale i skriftemålet er, at vi erkender, at vi har brug for Guds tilgivelse for at kunne leve vores liv i frihed – og at vi får den.

Oplæg til samtale:

- 1 Hvad er bedst: en fast formuleret syndsbe kendelse eller en personligt formuleret be kendelse?
- 2 Kan tilgivelse ske uden be kendelse?
- 3 Bør skriftemålet være en del af gudstjenesten? Eller måske et tilbud i kirken en hverdagsaften? Eller skal der opstilles skriftestole i supermarkedet?

Læs også:

1. Johannes' brev 1,5-10
- Salmernes bog 32

Om dommen og Jesu genkomst

Ved denne verdens afslutning, kommer Jesus Kristus til syne som verdens dommer, så det bliver åbenbart for enhver, hvem han virkelig er. Kun Gud ved, hvornår dette sker, og kun Kristus afgør dommens udfald for det enkelte menneske. Dommen ligger således i hænderne på den kærlige og hellige Gud, hvis vilje det er, at alle mennesker skal frelses.

Både frelse og fortabelse er en virkelighed både her og nu og efter døden.

Frelse er et fællesskab med Gud: Her i livet er det et skjult fællesskab

under alle livets forhold. Efter døden et synligt fællesskab, hvor alt det brudte bliver helet. Fortabelse er adskillelse fra Gud og er en følge af menneskets synd. Som fortabte bærer vi ikke selv frelsen og det evige liv i os. Derfor må frelsen altid bero på Gud og ikke på os. Jesus Kristus alene bærer det evige liv i sig, og enhver, som tror på ham, skal ikke fortabes, men have evigt liv.

Det må ligge enhver kristen på sinde at bede om menneskers frelse og at forkynde Kristus, indtil han kommer.

Oplæg til samtale:

- 1 Del tanker om ”dommedag”. Hvilke tanker flourer blandt folk i dag? Hvad tænker du selv? Giver bekendelsen nye vinkler på disse tanker?
- 2 Blandt teologer foregår af og til en debat om ”alles frelse” – at alle mennesker frelses til sidst. Hvad taler for og imod sådan en tankegang?
- 3 Hvad betyder hellig? Er det et positivt eller negativt ord?

Læs også:

Johannesevangeliet 5,19-30 og 14,1-7 og 17,3, Johannes' Åbenbaring 21,1-8
Kolossenserbrevet 3,1-16

Litteraturliste:

- Den danske Folkekirkes Bekendelsesskrifter* ved Leif Grane. Det danske Bibelselskab 1981.
- Den danske Folkekirkes bekendelsesskrifter* ved Peder Nørgaard-Højen. Anis 2001.
- Efter Gud* ved Don Cupitt. Anis 2000.
- En folkebog om troen* ved Søren Lodberg Hvas og Kaj Mogensen. Aalborg Stiftsavis forlag 1999.
- En lille bog om kristendommen* ved Niels Henrik Arendt og Agnete Brink. Anis 1996.
- Et sted at stå* ved Helga Kolby Kristiansen. Unitas Forlag 2006
- Immanuel* ved Jeanne Dalgaard. Aros Underviser 2007.
- Interesse for Gud* ved Niels Grønkjær og Henrik Brandt-Pedersen. Anis 2002.
- Katekismus* ved Eberhard Harbsmeier, Birgitte Thyssen m. fl. Anis 2000.
- Katekismus i kristendom* ved Jan Lindhardt. Rosinante 2000.
- Kirkens lutherske bekendelse* ved Regin Prenter. Lohses forlag 1978.
- Kritik af den negative opbyggelighed* ved Frederik Stjernfelt og Søren Ulrik Thomsen. Vindrose 2005.
- Skabelse og genløsning* ved Regin Prenter. Anis 1998.
- Tænkning og tro* ved Rudolf Arendt. Gads Forlag 1967.

Haderslev-artiklerne

En kirke må altid kunne gøre rede for, hvad dens tro er. Mest udfordres den til det i krisetider. Det kan ligefrem blive nødvendigt at formulere det i enkle sætninger eller ”artikler”, i en såkaldt bekendelse.

Måske lever vi i en sådan krisetid uden blot helt at have erkendt det. I hvert fald er folkekirken udfordret på to måder:

- mange forskellige religiøse forestillinger gøres gældende, også af mennesker, der tilhører kirken, ja, selv politiske budskaber ikklædes kristelige gevandter. Kan det alt sammen kaldes kristendom?
- mennesker spørger nysgerrigt og helt kontant: hvad står I for – til forskel fra alt det andet? Sig os det med få ord!

HADERSLEV-ARTIKLERNE 2007 er en bekendelse. De er ikke vedtaget på et kirkemøde, men de er syv forskellige danske lutherske teologers forsøg på i fællesskab at formulere den kristne tro i dag.

Med glæde udsender jeg dem til drøftelse og diskussion i Haderslev Stift. Nogle kan ønske at føje noget til eller udtrykke noget anderledes. De er ikke udtømmende, men bærer vidnesbyrd om noget af det mest centrale og vigtige i den kristne tro.

»Strid troens gode strid, grib det evige liv, som du blev kaldet til og har bekendt dig til med den gode bekendelse i mange vidners påhør.«1.Tim 6,12

NIELS HENRIK ARENDT, biskop over Haderslev Stift
Efteråret 2007